

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

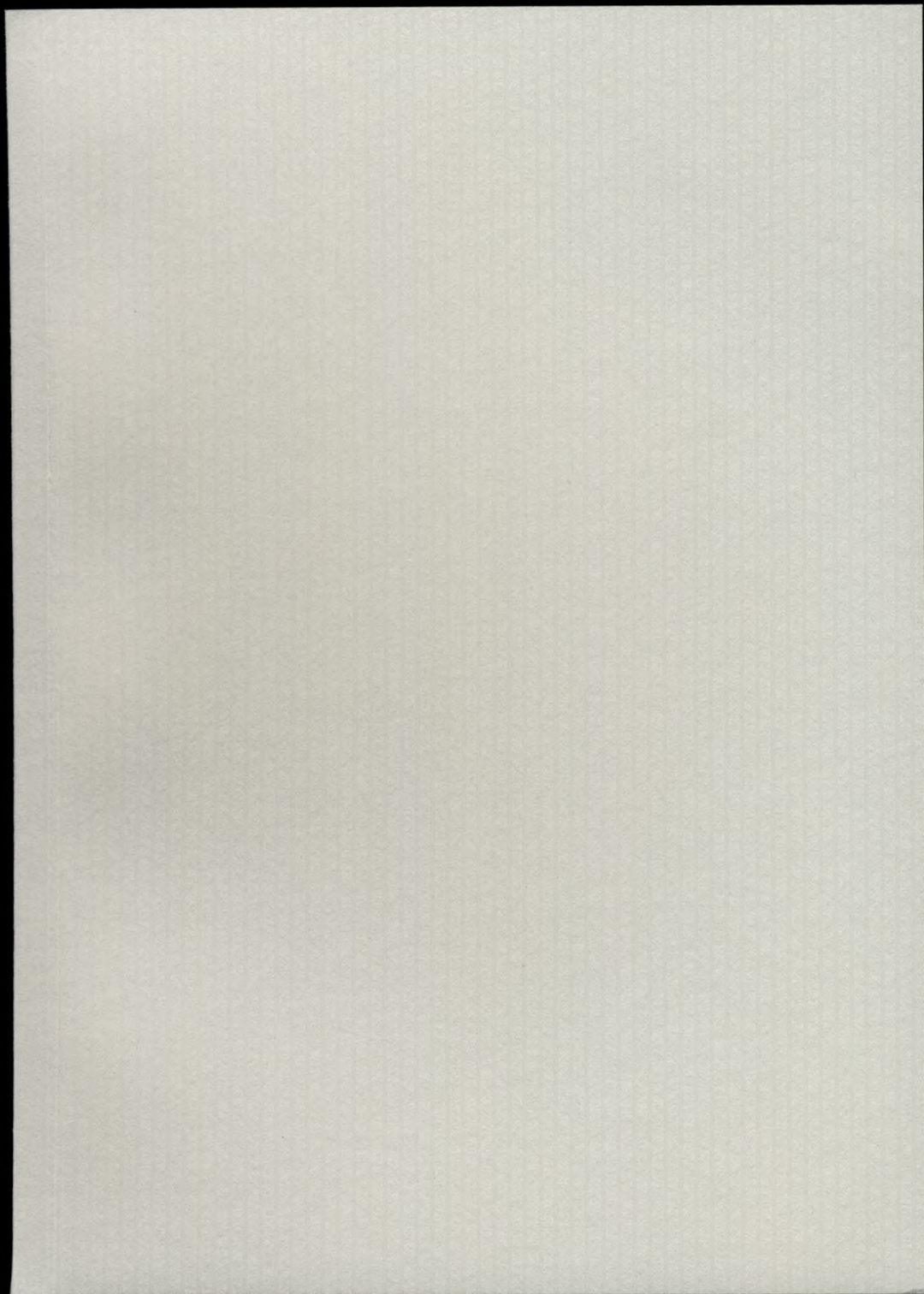
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

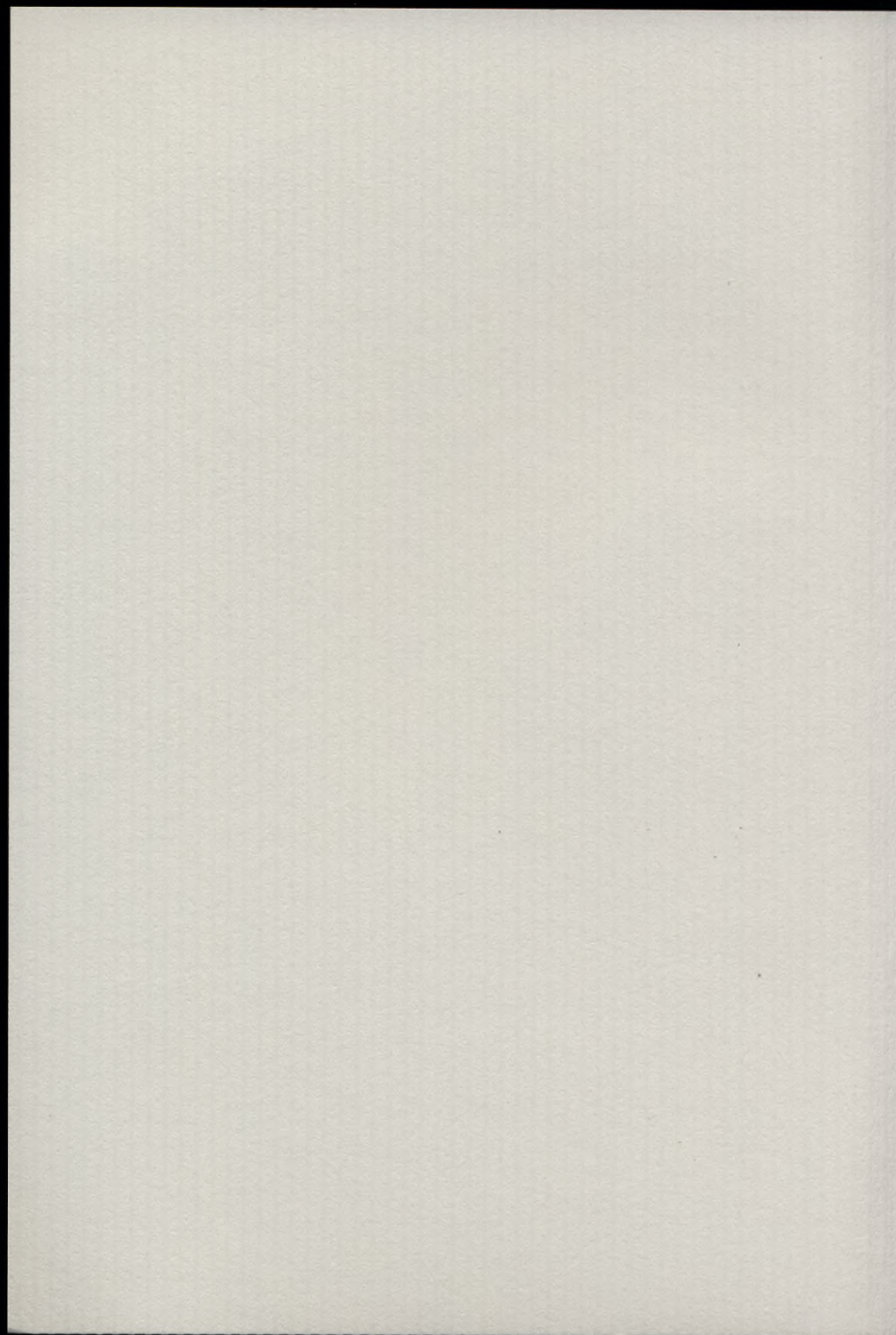

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Lund
K. Bengtsson
S.

Utbjudningsverserna mina
angående min bok om nutidens tullpina.

EN TILLÄGGNINGSSKRIFT

af

JAKOB BENGTTSSON

sacri ministerii adjunkt ifrån Lunds stift.

*Man bör veta,
att det är maten och icke hungren,
som ger krafterna till att arbeta.*

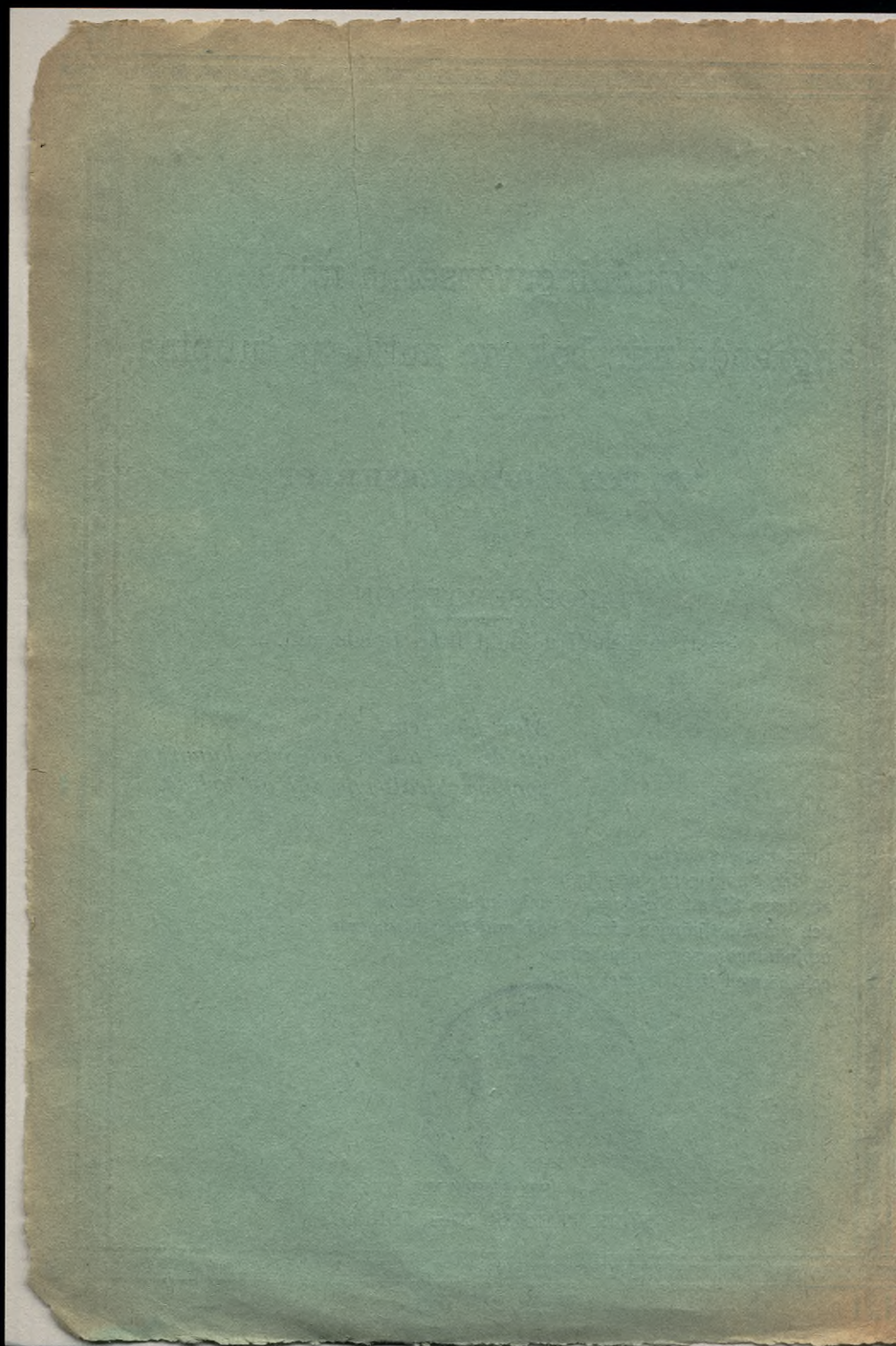
J. B—n,

Uppå mångas begäran
är det, som jag har den äran
att dessa till att börja med af mig improviserade
och vid försäljningen af min bok *endels* deklamerade
utbudningsverserna uppskrifva
och härmed ifrån trycket utgifva

FÖRFATTARENS EGET FÖRLAG.

Pris: 25 öre.

Utbjudningsverserna mina
angående min bok om nutidens tullpina.

EN TILLÄGGNINGSSKRIFT

af

JAKOB BENGTTSSON

sacri ministerii adjunkt ifrån Lunds stift.

*Man bör veta,
att det är maten och icke hungren,
som ger krafterna till att arbeta.*

J. B—n,

Uppå mångas begäran
är det, som jag har den äran
att dessa till att börja med af mig improviserade
och vid försäljningen af min bok *endels* deklamerade
utbudningsverserna uppskrifva
och härmed ifrån trycket utgifva.

STOCKHOLM,
FÖRFATTARENS EGET FÖRLAG.

STOCKHOLM
F. Hofgrens Boktryckeri
5 Österlånggatan 5
1892.

God morgon, min herre! Ursäkta jag vågar
vara så dristig, att jag frågar:
vill min herre köpa ett exemplar
utaf mina nye verser, till hvilka jag sjelf är far,
till att möjligtvis ge sin dam, som är så snäll och rar,
som min herre i sitt sällskap har?

Werserna handla om: intet tullskydd emot de fattigares dagliga bröd,
utan heldre förökadt tullskydd emot de rikares sjelfbehagliga,
men i längden förderfliga och skadliga,
både nattliga och dagliga
utrikes ifrån kommande öfverflöd.

När till exempel de rikare spisa måltider,
som, fastän uti deras egen kassa det svider,
kosta sextio kronor hvardera för hvarje deltagare,
äfvén om han blir sina fordringsegares bedragare:
så är det både nattligt och dagligt utrikes ifrån kommande öfverflöd,
är utländska kalasmaterialier, emot hvilka förökadt tullskydd är af
nöd,
i stället för nuvarande—tullskydd emot de fattigares dagliga bröd.

Ty nuvarande lifsmedelstullar,
som skaffat oss mindre sofvel och smärre bullar,
de äro intet annat än ett de rikares förbund med staten
till att för de fattigare här i landet äta opp maten.

Denna boken är ovanlig i sitt slag
och författaren är jag,
pastor Bengtsson, som
der har stått så mycket i tidningarna om,
sedan jag till Stockholm kom.

I denna boken äro protektionisterna, lifsmedelsfrånskyddarena
vederlagda
och emot utländska öfverflödsvaror många skarpa sanningar sagda.

Fritänkarena, frifantiserarena som inbilla sig, att, med rätta, de kunna förneka både en Gud och ett lif efter detta, för att sina egne, onde samveten lätta, de äro uti denna boken vederlagda också inför en hvar, som uppmärksamt vill akta deruppå.

Uti denna boken finnes äfven en förklaring af vår kristna treenighetslära,
 den enklaste man vill begära.
 Ty alla de menniskor, som ej kunna medgifva, ens att tre personer, Gud Fader, Gud Son och Gud Moder, äro eniga, de äro till att sinsemellan kifva, sjelfva emot hvarandra allt för beniga.

Att *hålla ihop* af inbördes förtroende och välvilja, det må vara *en samhällighet*; som himmelsk är att deremot *hållas ihop* endast med list och våld, må vara *en samhällighet*, som i längden "åt helvete bär."

Med "helvete" vill för min del jag så litet som möjligt hafva att göra;
 hvarföre också jag det gerna undflyr;
 ty att "den är icke galen, som ondt skyr,"
 det är en sanning, som låter sig höra.

Denna boken innehåller 55 sider.
 Det är icke så litet i dessa tider.
 Kostar 50 öre stycket.
 Inte fullt ett öre sidan är icke för mycket.
 Ett öre sidan och 5 sider på köpet,
 för inte handeln skall stadna i stöpet.

Och vill min herre ha ett exemplar,
 så är det han, som är en resolverad herre och karl.
 Och vill fruntimret ha ett exemplar.
 så är det hon, som är riktigt snäll och rar.
 Och vill ingen af herrskapet ha,
 så får jag vara lika gla'.
 Men då kan det väl hända,
 mitt herskap kan sina 50 öre sämre använda,
 det tänker jag, som är pastorsadjunkt;
 och dermed tills vidare punkt.

Köp ett exemplar ihop och läs det tillsammans
 med allvar och gamman
 om herskapet så vill;
 nu bär det till;
 boken är bra,
 ingen har den att sälja mer än ja.'

Boken innehåller både rim och reson
 bjudes ut till mitt herskap, som är hvardera en hygglig person.
 Rimmen äro sådana, som jag nu deklamerar
 och resonen hoppas jag den, som köper och läser boken, sjelf senterar.
 Men för att innehålla mycket
 och ändå icke kosta mer än 50 öre stycket,
 är hela boken af mig uppställd såsom prosa
 och får för öfrigt sig sjelf rosa.

Ser mitt herskap, de nuvarande lifsmedelstullarna,
 som skaffat oss det mindre soflet och de smärre bullarna,
 de äro så,
 ja, ändå till den grad,
 både uppå
 land och i stad,
 orimliga och oresonliga, som i fall en menniska ville påstå,
 att här uti riket finnes ångslup en eller annan.
 som, ju mindre och sämre kol eller annat bränsle, man lägger
 under ångpannan,
 förmår desto bättre och fortare gå.

Ty ju dyrare genom lifsmedelsfrånskyddandet maten blir i vårt land
 och ju mindre och sämre mat således efterhand
 svenska folket i sin helhet kan få
 till att här uti landet lefva uppå,
 desto mera och bättre arbete skall ändå
 svenska folket i sin helhet kunna här uti landet utföra,
 såsom protektionisterna beständigt låta oss höra.

Ty det är just protektionisterna, som sjelfva oupphörligen kungöra,
 att i motsats till oss lifsmedelsfrihandlare, som de förkättra,
 de för deras del vilja endast förkofra och förbättra
 för att tillräcklig arbetsförtjenst här uti riket ej må fela,
 vårt svenska arbete i det hela,
 nota bene genom att i förbund med staten
 för Sveriges arbetsfolk, arbetsdjur, och boskap fördyra samt så-
 ledes förminska och försämra maten.

Men utaf en hvar,
 som sundt förnuft har,
 måste bli erkändt,
 att sådant ett hela vårtsvenska arbetes förkofrings och förbättringssätt
 omöjligen kan vara rätt,
 utan är alldeles bakvändt.

Ty ju mindre och sämre mat
 uti Sveriges lifsmedelsfränskyddande stat
 svenska folket i sin helhet får,
 ju mindre och sämre arbete förmår
 svenska folket uti sin helhet här uti landet uträtta,
 det är lika säkert, som tankens första grundlag att: "detta är detta,"
 eller att två gånger två är fyra,
 äfven om hundratusentals protektionister, mjöldrygor och kornjudar
 för att skära breda remmar utur andras, deras egne fattigare
 landsmäns hudar

oupphörligen bedyra,
 att, så länge som blott lifsmedelsinförselstullarna här i riket gälla
 och protektionisternas hunger efterpengar någorlunda tillfredställa:
 så, huru mycket än Sveriges boskap, arbetsdjur, arbetsfolk tull-
 pinas ihjäl,

är likaväl
 här uti landet, Gud ske lof, nu
 två gånger två—icke fyra, utan sju.

Men allt härföre kommer också,
 efter allt hvad vi kunna förstå,
 det för protektionisterna här uti landet i längden att gå
 ungefärligen likasom
 det berättas om
 en uti Mecklenburg i Tyskland etablerad
 uti girighet och grymhet emot sitt arbetsfolk och sina arbetsdjur
 initierad

både dum och elak storbonde,
 som till råga på sin dumhet var så full af den onde,
 att för anskaffande åt sig af riktigt bra arbetsoxar,
 hvarefter vanligtvis en hvar större jordegare och arbetsgivare
 koxar

han ej visste bättre sig att skicka,
 än att han försökte vänja till att börja med
 och för att ibland sina arbetsoxar införa en god sed
 ett par utaf dem alldeles af med "ovanan att äta och dricka."

Ty en hvar sådan en märkvärdig husbonde,
 som emot sina egna arbetsdjur och arbetsmenniskor är så full
 af den onde,
 att endast "arbete", ej underhåll och lön han dem vill gifva,
 han känner sig också
 oupphörligen frestad till att försöka hitta på
 någon utväg att hela *deras* "ovana att äta och dricka" *ifrån dem*
 bortdrifva.

Emellertid borde mecklenburgske storbonden ändå
 kunnat förstå,
 att, genom bondförsöket qvicka
 att vänja arbetsoxarna af med till en början "ovanan att dricka,"
 han sjelf tvingade dem till att ifrån arbetet strejka och dö,
 lika säkert som gräset, geuom afskärning, blir hö.

Men protektionisterna borde också
 för sin del kunna förstå,
 att det storbondeförsök, de utrikes ifrå
 och särdeles ifrån Tyskland hafva hittat uppå,
 att genom lifsmedelsinförselstullar efterhand
 här uti "vårt land"
 vänja, uti möjligaste mån,
 både arbetsfolket och arbetsdjuren, ja, till och med boskapen ifrån
 "ovanan att äta",
 det storbondeförsöket måste ej blott väcka och föröka svensk inbör-
 des träta
 samt förorsaka årligen ökade fattig och fångvårdsutgifter,
 allt i följd af protektionisternas årlige lifsmedelsfrånskyddarebedrifter,
 utan måste åfven uti ingen mån ringa
 till och med Sveriges bästa arbetsmenniskor tvinga,
 genom i det hela taget allt mindre och sämre arbetslön och föda
 för allt mera och svårare arbetsmöda,
 till att, antingen här hemma, såsom i förtid utslitna ifrån arbetet
 afgå,
 eller också,
 vid första möjliga tillfälle,
 ifrån vårt svenska samhälle
 årligen allt flera tusentals uti deras bästa ålder utvandra
 till alla möjliga länder andra.

Men genom allt detta,
 hvarom protektionisterna omöjligan kunnat underlåta at sig under-
 rätta,

förlorar Sverige, under hvart endaste lifsmedelsfrånskyddarens år,
 ej allenast den kronors
 många millioners
 utgift, som *åtgår*
 till vederbörandes försök att genom ökad polis och krigsmakt
 emot inbördes kanske mera än emot utländskt krig vara på sin vakt
 äfvensom till alltjemt ökad fattig och fångvård,
 allt i följd af tullskyddsförorsakad lifsmedelsbrist, som för den fattiga
 är hård,

utan äfven förlorar Sverige alla de kronors
 årligen inalles många millioners
 kostnad och möda,
 som *har åtgått* för att, till dess de blifvit fullvuxna, uppföda
 alla de allt flera svenskar, som, genom "skyddstullar" sina,
 hvarvid storbondeförsöket att "skydda" arbetsoxarna ifrån "ovanan
 att dricka och äta"

vi ej rätt gerna kunna förgäta,
 protektionisterna antingen här hemma till arbetsoduglighet tullpina
 eller också tvinga till att uti deras bästa år härifrån utvandra
 till alla möjliga länder andra;
 så att Sverige förlorar äfven hvad lagligen de förmå och behaga
 vid utvandringen härifrån till utlandet medtaga.

Att märka äro jemväl alla de utvandrade svenskar elända,
 som särdeles danskar och tyskar utslita, skaffa oförsörjda barn
 och, såsom hjälpbehöfvande skarn,
 jemte oförsörjde barnungarna till Sveriges fattigvård årligen hemsända.

Wi anse alltså
 oss med allt skäl kunna påstå,
 att de pengar, som våra utvandrade svenskar oss utrikes ifrå
 till skänks eller arfs någon gång lemna,
 de äro icke ens värda att nämna
 emot allt hvad genom utvandringen vi årligen till utlandet afstå.

Ja, till och med alla de kronor
 inalles omkring 60 millioner,
 som nu snart uti 4 års tid,
 allt under vår svenska inbördes matpåsestrid,
 protektionisterna visat sig ega förmåga
 till att genom lifsmedelsfrånskyddande tull
 för 11 kronors och 58 öres synds skull

åt större jordegarena, qvarnegarna och regeringen sammanplåga genom att i förbund med staten ifrån sina egna mestadels fattigare landsmän äta upp maten, de syndapengarna alla ha drifvit och drifva Sverige till att förfalla, å ena sidan till ett allt gudlösare och landsförderfliga slöseri, å andra sidan till att försjunka ett allt djupare och svårare fattigdomselände uti, ha således varit och äro Sverige mycket *mindre* till nytta, än skada, så att inga ärligen svenska fosterlandsvänner hafva skäl att öfver dem vara glada.

Genom sina syndapenningars odryghet hafva, under all sin oblyghet, lifsmedelsfrånskyddarena måhända redan känning deraf att "det skall vara starka låsar, som skola förvara en orättfärdig penning".

Om deremot de fördömlige lifsmedelsinförselstullarna, som skaffat oss det mindre soffet och de smärre bullarna, vore för evärdliga tider alldeles borta, så att icke längre genom dem Sveriges innebyggare komme till korta; så kunde arbetsfolket äfvensom arbetsdjuren och boskapen, emot hvilkas lif och arbete här i landet lifsmedelstullarne äro vapen, vi här hemma i landet ärligen bättre föda, kunde följaktligen i stället för vårt stora fel att, till större jordegarens och statens i längden blott inbillade fördel alla våra näringsfång, ja, sjelfva åkerbruket genom lifsmedelstullar utöda, fastheldre dem alla och särdeles boskapsskötseln uppdrifva, genom att helsosamma och möjligast prisbilliga lifsmedel gifva, kunde således äfven vår magra jord vi ärligen bättre göda, hvarförutan här uti riket banklån och landtbruksmaskiner i längden blott utsuga jorden och lägga landtbruket i ruiner, kunde alltså, genom arbetsfolkets, arbetsdjurens, boskapens bättre födning och åkerjordens af boskapsskötselns uppdrifning följande bättre odling och gödning vi af *alla våra ärlige näringsfång* skörda en åtminstone bättre afkastning och gröda till lön för allas vår och således äfven jordbrukarenas möjligast förnuftigt utlagda kostnad och möda, än vi kunna erhålla genom storbondeförsöket att alldeles utrota

eller åtminstone i möjligaste mån bortmota,
genom livsmedelstullar, arbetsfolkets, arbetsdjurens, boskapens
"ovana att äta,"
ja, till och med lära svenska jorden att sitt framför andra länder
ganska stora behof af gödningsämnen förgäta.

Men då mecklenburgske storbonden förnam,
att endast sig sjelf till skada och skam,
genom sitt storbondeförsök qvicka
att vänja arbetsoxarna af med till en början "ovanan att dricka,"
han, tydligtvis endast för landets d. v. s. jordegärens och arbets-
gifvarens väl,
hade tvingat sina egna arbetsoxar till att ifrån arbetet strejka och
törsta ihjäl
och derigenom för sig sjelf förstört alla de pengar, all den möda,
det kostat honom att oxarne köpa eller uppföda;
så sade uti sin envishet han likaväl:
ja, om blott jag,
efter mitt eget goda behag,
hade oxarne till att lefva fått,
ända till dess äfven ifrån "ovanan att äta" jag dem *riktigt* afvänja
förmått;

så skulle bättre arbetsoxar än mina
ingen jordegare och arbetsgifvare uti hela verlden kunnat frampina.

Deremot böra uti vårt magra Sverige jordegarena och arbetsgif-
varena veta,
att det är maten och icke hungren, som ger krafterna till att arbeta
äfvensom de aldrig bör förgäta,
att ju mera de tullskydda arbetsfolket, arbetsdjuren, boskapen ifrån
att äta
ju snarare dels tullpina de Sveriges bästa arbetsfolk till att utvandra,
hvilket alltid skadar Sverige och derfor alltid är att klandra,
dels också tullpina de här hemma en stor del af arbetsfolket, arbets-
djuren och boskapen ihjäl,
hvilket i längden befordrar icke ens jordegärens och arbetsgifvar-
enas eget väl.

Men å andra sidan kunna också
här uti vårt magra Sverge,
der vi oss med svårighet berge,
jordegarena och arbetsgifvarena förstå
och säkert veta,
att hvarken åkerjorden, boskapen, arbetsdjuren eller arbetsfolket
riskera,

här uti landet att — bli för feta
derigenom att vi få helsosamma och prisbilliga lifsmedel tullfritt
importera.

Icke heller är det i verkligheten så,
som lifsmedelsfrånskyddarena oupphörligen påstå,
att just arbetsfolkets, arbetsdjurens, boskapens tullfria mättning
har förorsakat Sveriges under lifsmedelsfrihandlaretiden iråkade,
stora utländska skuldsättning.

Utan arbetsfolket, arbetsdjuren och boskapen de,
såsom en hvar förnuftig menniska kan inse,
hafva derigenom att under lifsmedelsfrihandlaretiden det varit tillåtet
att dem tullfritt mäta,
omöjligen kunnat svenska jorden utrikes skuldsätta,
emedan de saknat tillräcklig utländsk kredit för att göra detta.

Och då Sveriges utländska skuldsättning väl under lifsmedelsfri-
handlaretiden var stor,
men under lifsmedelsfrånskyddaretiden mycket större har blifvit,
så är klart, att det icke är af lifsmedelsfrihandeln, skuldsättningen
beror,
utan är någon helt annan sak, som anledning dertill har gifvit.

Och denna andra, under hela både lifsmedelsfrihandlare och lifs-
medelsfrånskyddaretiden
samt således under hela, ännu fortgående inbördes matpåsestriden
alltjemnt verksamma orsaken till Sveriges utländska skuldsättning är,
efter vår mening, att uti landet här
i synnerhet Sveriges större jordegare
för att kunna lefva öfver sina tillgångar och bli finare umgänges-
plägare

hafva gång på gång,
allt till andra svenskars förfång,
efter mycket välmenta, men mindre välbetänkta repräsentations-
förändringen af år 1866,
genom ett i början befogadt, men sedermera hänsynslöst jordbruks-
betryckskäk,
tillvunnit sig: 1) en 30 procents årlig grundskatteafskrifning
uppå sådant ett sätt,
att de utsträckt beväringssynglingarnas värnepligt, men icke röst-
rätt;
2) tillgrälat sig mycken annan årlig utskylds omflyttnings medgifning;

och 3) skaffat sig, sedan snart 4 år tillbaka, bäst dem kunnat smaka, en årlig tull utaf deras egne, fattigare landsmäns dagliga bröd till förmån för sitt eget sjelfbehagliga, men i längden landsförderliga och skadliga, både nattliga och dagliga, utrikes ifrån kommande öfverflöd.

Allt detta hafva, såsom "ersättningar och lisor" för emot deras jordegendomar begångna "sekelgamla orättvisor", Sveriges i synnerhet större jordegare "skaffat sig" med ungefär lika reson, som att *nu* ersätta adel eller prester för Gustaf I kyrkogodsindragning eller Carl IX reduktion.

Ty ju mera orättvisa förr i verlden emot en jordegendom d. v. s. emot dåvarande egaren skett, ju *mindre köpesumma* har hvarje följande egare för den egendomen gett, och det till och med så, att, om icke förr i verlden just de öfverklagade orättvisorna kommit uppå, hade åtminstone flertalet af nuvarande jordegare, stora eller små, aldrig kunnat eganderätten till sina jordegendomar få.

Och för öfrigt, om ersättning för "sekelgamla orättvisor" kunde fås, vore det åt gamle jordegarens köttslige arfvingar, som ersättningen skulle bestås.

Emellertid måste en hvar sakkunnig menniska medge, att, ju mera utaf årlige sammanskjutningsskänkerna tre: årlig grundskatteafskrifning, annan årlig utskyldsomflyttnings medgifning och årlig lifsmedelsfrånkyddande tull, större jordegarena de ständigt åter och återigen, allt utaf sina egne fattigare och på riksdagen värnlösare svenske landsmän, lyckats genom sin riksdagsmakt sig årligen tillplåga och derjemte för framtiden sig ännu mera förvänta förmått: ju mera hafva, icke blott högre än jordegendomarnas verkliga värde och årliga ränteförmåga jordegendomspriserna här uti Sveriges rike uppgått,

utan äfven hafva, i sammanhang härmed allt flera och större in-
tecknade lån
hvertill pengarna mestadels kommit utrikes ifrån
Sveriges i synnerhet större jordegare sig uppå sina landegendomar
bestått,
och det så mycket heldre som just genom årliga sammanskjutnings-
skänkerna de frestelser dertill fått.

De hafva nemligen icke, såsom andra menniskor, i fråga
om sina intecknade skulders årliga ränta och slutliga betalning eller
amortering,

varit hänvisade endast till sin egen förmåga
att uppå naturligt vis,
enligt världsmarknadens pris.
uppdrifva årliga inkomsten af deras jordbrukshandtering
genom icke blott åkerbrukets, utan äfven boskapsskötselns o. s. v.
forcering.

Utan de hafva ätven haft att tillgå
och allt mera börjat förlita sig uppå
sin konstiga utväg att, genom riksdag och regering,
"skaffa," om så skulle vara
att för någon besvärlig skilnad mellan inkomst och utgift de kommo
i fara,
emedan för mycket för sina jordegendomar de gifvit,
eller genom boskapsskötselns eller andra näringsgrenars försummelse
sitt jordbruk illa de bedrifvit,
eller deras jordegendomsprodukter enligt världsmarknadspriset icke
nog dyra blifvit,
eller för att sjelfva lefva högt de sina jordegendomar pantförskrifvit:
"skaffa," säga vi, allt härföre åter och återigen,
till sitt sålunda "betryckta jordbruk"
hvars sak åter blifvit sjuk,
sig ännu mera årlig sammanskjutning utaf sina uppå riksdagen
värnlösare, svenske landsmän.

Ty, I, som läsen detta, betänken,
att, för erhållande af till och med tredje årliga sammanskjutnings-
skänken

hafva, uppå Sveriges riksdag,
enligt Sveriges matpåsekrigslag,
stiftad, för 11 kronors och 58 öres synds skull,
med laglighet full,
utaf Sveriges högsta domstols nådiga behag,
Sveriges större jordegare blott behöft riktigt granska,
hurusom *svenska* åkerjorden deras utan rim och reson

understått sig att vara till råg och hveteproduktion,
 hvad tycks väl—magrare, än den ryska eller amerikanska!

Ingalunda hafva de behagat tänka sig tillbaka
 och lära sig inse,
 att sjelfva uti någon mån de —
 råkat svenska åkerjordsmagerheten att förorsaka
 genom att ännu i denna dag sin boskapsskötsel försumma
 samt vara nog elaka och dumma
 att heldre bränna opp sina potäter och sin säd
 än att förnuftigtvis dermed
 sina kor, oxar och andra boskapsdjur bättre än förut föda
 för att af ladugårdarna, ej blott få pengar, utan äfven åkerjorden
 göda

Icke heller hafva uppå något vis
 utaf åkerjordens allt för stora magerhet och lifmedlens allt för
 billiga pris

de kommit att länka uppå något så enkelt som detta,
 i följd af lifsmedelsprisbilligheten lätta
 att genom arbetsfolkets, arbetsdjurens och boskapens bättre födning,
 beredvilligare och kraftfullare arbetsbemödning,
 skyndsammare arbetspåpassning
 och i alla afseenden mycket större årliga afkastning,
 ej blott mycket mera pengar, än genom blotta spannmålsförsälj-
 ningen, voro att få,

utan också
 att just uppå
 detta bättre födningsviset,
 allt i följd af det öfverklagade billiga lifsmedelspriset,
 mycket mera och bättre naturlig spillning än förut var att åt åker-
 jorden bestå,
 hvilket alla förnuftiga menniskor måste förutsätta
 vara för öfverklagade åkerjords magerhetens afhjelpande—det enda
 rätta

Men om större jordegarena detta allt uppå riksdagen medgifvit,
 så hade derefter måhända svårt nog för dem blifvit,
 att med begagnande af svenska åkerjordsmagerhetens förevändning
 fullgöra sin märkvärdiga sändning
 att i förbund med staten
 ifrån sina egne, fattigare, svenske landsmän äta upp maten.

Protektionisterna hafva derfor också
 haft och hafva måhända ännu panna till att uppå
 svenska riksdagen ihärdigt påstå,
 att alldeles tvärtom
 det varit Sveriges lifsmedelshitköpare, som,
 efter hvad protektionisterna beständigt låtit dem höra,
 just genom att helsosamma och prisbilliga lifsmedel hit uti landet
 införa,
 till svenska arbetsfolkets, arbetsdjurens, boskapens bättre födning
 och svenska åkerjordens derutaf följande bättre odling och gödning
 hafva, hvad tycks väl — till svenska
 åkerjordens magerhet framför den utländska
 för deras del haft skull !!!

Och allt härför så, emedan åkerjordsmagerhetens orsaker och
 hjälpmedel blifvit alldeles bortglömda
 och endast *pengar* omdrömda,
 så hafva *lifsmedelsköparen*a blifvit af både riksdag och regering
 dömda
 till att, icke genom naturlig gödning, utan genom lifsmedelstrån-
 skyddande tull,
 d. v. s. genom att åt Sveriges jordegande mammonsdrängar
 årligen, likasom under "frälsningsarméns försakelseveckor", sam-
 mansvälta pengar,
 dömda, säga vi, icke att uppå naturligt vis,
 genom naturlig spillning, utan i stället att genom stegradt lifsme-
 delspris,
 hvad tycks väl — årligen hålla Sveriges jordegares magra åkerjord
 svenska
 åt dem alldeles lika fet och vinstgifvande som den utländska,
 en riksdags och regeringsdom, hvilken synes oss vara så, med
 förlof sagdt, hutlös
 att *här uti landet* man väl aldrig har hört någon oförskämdare
 alltsedan hedenhös.
 Ty endast genom åkerjordens naturliga, bättre gödning,
 förmedlst arbetsfolkets, arbetsdjurens och i synnerhet boskapens
 naturliga, bättre födning,
 är vår svenska åkerjords öfverklagade magerhet att afhjelpa,
 då deremot konstgjord gödning och *blotta* åkerbruksmaskiner
 egentligen allenast åkerbruket stjelpa
 och i längden endast tjena till att lägga Sveriges åkerbruk i ruiner,
 emedan i längden de till intet annat duga,

än till att Sveriges nästan öfver allt mer än tillräckligt utmagrade
åkerjord alldeles utsuga.

Och därför må den fetare åkerjorden utländska,
i Ryssland och Amerika, rätt gerna hjälpa den magrare åkerjorden
svenska
genom att något af sin fetma, af sina helsosamme och prisbillige
lifsmedel hitleverera;

hvilka lifsmedel det alltså,
icke, såsom protektionisterna påstå,
är fosterlandsförderligt, utan tvärtom fosterlandsgagneligt att im-
portera.

Man bör nemligen veta,
att det är maten, födningen
och icke hungren, utsvältningen, förödningen,
som ger till och med *åkerjorden* krafter till att arbeta.

Hvarföre också den,
som endast vill ta ifrån vår svenska jord, men
aldrig ge henne något annat, än
utländska öfverflödsvaror och lyxartiklar, igen,
han är ingen *ärlig svensk fosterlandsvän*,
och en hvar sådan en åkerbrukare, som icke genom naturlig gödning,
förmedelst i synnerhet boskapens ordentliga födning,
så att säga ger sin åkerjord mat,
han kommer vanligtvis här uti landet med sitt åkerbruk till ett resultat
hvaröfver i längden han sjelf måste bli fiat,
och snart nog nödgas ge upp sin stat,
så vida ej tillräcklig mergel eller blålera,
hans odlade eller odlingsbara jord förmår prestera,
hvilket icke uppå synnerligen många ställen här uti landet lär
exsistera.

Lifsmedelsfrånskyddande tullarna likna alltså,
efter allt hvad vi kunna förstå,
alldeles det mecklenburgska storbondeförsöket qvicka
att vänja arbetsoxarna af med "ovanan deras att äta och dricka."

Men då mecklenburgske storbonden verkligen ville ha
sina arbetsoxar till att vara riktigt bra,
så, i stället att otillräckligheten af deras arbetsförmåga "ovanan
deras att äta och dricka" tillskrifva

fans det, om de voro friska, ingen annan utväg, än att — bättre
och ordentligare underhåll dem gifva.

Och alldeles uppå samma sätt,
om större jordegarena velat göra den del, som var rätt
för att med tiden verkligen få deras magra åkerjord svenska
i sig sjelf, så vidt möjligt, lika fet och vinstgifvande, som den
utländska;

så, i stället att genom lifsmedelsfrånkyddande tull
tvinga svenske lifsmedelsköparen till att sammansvältningsvis,
i följd af onaturligen stegradt lifsmedelspris,
alldeles för intet oupphörligen göra större jordegarenas och statens
bottenlösa prestasäck, söndriga pung full,
var enda rätta åkerjordshjelpningsutvägen att, uppå ett naturligt vis,
i sammanhang med världsmarknadens billiga, af ingen införelstull
stegrade *lifsmedelspris*,

björja på att Sveriges magra åkerjord bättre än förut odla och göda,
genom att Sveriges arbetsfolk, arbetsdjur och i synnerhet boskap
bättre än förut föda

och lära sig förstå

att derigenom äro mycket flera pengar, än genom blotta spann-
målsförsäljningen, att få.

Men att i stället för detta,
åkerbrukets upphjelpande genom boskapsskötseln, som varit det
enda rätta,

fastheldre Sveriges 11 kronors och 58 öres synds riksdag
hafver sig företagit att, efter sitt förunderliga behag,
såsom nu skett och, då detta skrives, ännu sker,
allt mer och mer

vänja Sveriges i synnerhet större jordegare,
som nu för tiden så gerna vilja vara umgängesplägare,
statsköpslagare,
sjelfbedragare

och de fattigares matupplukare

heldre, än verkliga jordbrukare,

vänja dem, säga vi, till att både för det sista och för det första
oupphörligen hungra och törsta

efter att med i våra dagar sällan inkomstföraktande staten köpslå

om att för egen fördel årliga sammanskjutningsskänker ifrå

alla de andre svenskarna sig alldeles för intet bestå,

det både var och är, efter allt hvad vi för vår del inse förmå,

det sämsta, som Sveriges 11 kronors och 58 öres synds riksdag har
kunnat hitta uppå.

Möjligtvis är dock denna de olika samhällsklassernas stats-
köpslagaresed
här i landet så gammal, att den förorsakat 1866 års hela repre-
sentationsförändring till och med
för att genom alldeles godtyckliga
och därför mycket olyckliga
öfver och underklass åtskilnadsstrecket
kunna för hela det nya, svenska statsskicket,
som så, kantänka nödvändigt skulle uppstå,
icke de fyra ståndens olika verksamhetsart.
som ännu af en hvar tänkande menniska inses klart,
utan endast — penningen till grundval få.

Vi skulle, om det är alldeles omöjligt att till de fyra stånden återgå,
för vår del, tydligtvis med bibehållande af kristendom och konunga-
döme, vilja föreslå
att framdeles bygga hela svenska statsskicket uppå
hvarje svensk mans heldre af lefnadsålder, än af penningeförmögenhet
beroende
sjelfmyndighet, förståndsmogenhet och medborgerliga förtroende
för att alltså
oss allmän rösträtt här uti landet bestå.

Ty att strecket endast sänka,
men låta hela statsskicket ändock endast utaf penningen bero,
det vore, som vi tro,
en den största dumhet, man kunde upptänka.

Och därför antingen låt strecket stå
orubbadt kvar alldeles som det är
eller också —
allmän rösträtt uti landet här!

Ty att i följd af olika förståndsmogenhet, sammanhängande med
olika lefnadsålder, erhålla, enligt nutidens sed,
kamrar två,
det kunde, såsom en hvar begriper, ganska lätt försiggå,

Och åtminstone här i landet kunna, som vi tro, qvinnorna sig
gerna bespara
besväret och obehaget att ibland de tvistande herrarna på riksdagen
med vara,
emedan, i följd af qvinnans makt inom familjen, har det ingen fara

att icke både riksdagsmajoritet och regering, äfven om hon på riksdagen icke är med, likväl "qvinnans rätt" försvara.

Men penningen, hvarom i våra dagar är så mycket tal, den duger dock endast till åtskilliga slags vanligtvis mycket betänkliga *aktiebolags*, men icke ens till en familjs, ännu mindre till ett statsskicks varaktiga grundval.

Ty staten, regeringen, som för en hvar utaf alla sina undersåtare skulle vara en möjligast god och rättvis far, ej "klappa det hvita barnet, men det svarta alldeles bortglömma," utan emellan de tvistande barnen möjligast opartiskt, välvilligt och rättvist dömma, och åtminstone icke något eller några utaf dem för mutor hjälpa till att det eller de andra stjelpa genom att under sken af lag och rätt ens någonting taga dem ifrå, den blir, efter vår mening, då, när statsskicket är byggt endast penningen uppå, i stället för sådan en möjligast opartisk, välvillig och rättvis far, alldeles tvärtom uti våra dar, endast en sådan märkvärdig husbonde, som för sin egen vinnings skull är så full af den onde, att rätt gerna för mutor han hjälper sina underhafvande att, bäst de förmå, taga, under sken af lag och rätt, ifrå hvarandra, om blott hälften af det hvarje gång tagna kan hvardera gången få, likaledes under sken af lag och rätt, uti hans egen pung vandra.

Men, likasom lemmar alldeles utan hufvud äro en fullkomlig hufvudlöshet, en fullkomlig anarki, så är ock hufvud alldeles utan lemmar en fullkomlig lemmalöshet en fullkomlig despotie; och ifrå hvardera, såsom ett lika mycket så att säga samhällshalshuggande samhällsupplöseri, bedja Gud bevara oss vi, emedan intetdera utaf dem synes der oss vara någon den lefvande Gudens välsignelse uti.

Och vi anse alltså, för att till frågan om lifsmedelstullarna och köpslagandet med staten återgå, oss med allt skäl kunna påstå,

att, icke arbetsfolkets, arbetsdjurens och boskapens under lifsmedelsfrihandlaretiden tullfria mat — enligt lifsmedelsfrånkyddarens tanklösa prat — utan alldeles tvärtom just Sveriges i synnerhet större jordegares och nu för tiden finare umgängesplägares från och med nuvarande statsskickets införande mer än en gång afhörande och således fortsatta och, efter allt hvad vi kunna fatta, alldeles ovärdiga köpslagande med staten om att nu sednast till och med genom lifsmedelstullar ifrån de fattigare äta opp maten, vi anse oss med allt skäl kunna påstå, säga vi, att just det fortsatta statsköpslagandet och årliga sammanskjutningsskänkerns emottagandet både har förorsakat och ännu förorsakar svenska jordens förökade utländska skuldsättning och har endast uppå det betänkligen viset, att det alldeles orimligen höjt jordegendomspriset, åstadkommit "betryckta jordbrukets" genom detsamma eftersträfvade årliga lättning.

Ty ju högre genom statsköpslagandet och deraf följande årliga sammanskjutningsskänkerns emottagandet jordegendomspriserna här uti Sveriges rike uppgått, ju mera hafva dåvarande egarena kommit att våga sig och de efter hand nye egarena ej underlåta förmått sina värderikare eller högre betalde jordegendomar uti bankerna att skuldsätta, hvarutaf resultatet snart nog blifvit detta, att mycket mer än utaf svenskarna uti sammanskjutningsskänker jordegendomarna årligen fått, hafva de haft uti räntor åt bankerna d. v. s. åt utlänningarna att årligen betala, så att i fråga om årlig inkomst och utgift sjelfva jordbruket just genom statsköpslagandet kommit på det hala.

Hvadan alltså enda nyttan, som svenska jordbruket utaf statsköpslagandet har, det är, att skulden till bankerna d. v. s. till utlänningarna den står kvar och mycket mera ränta, än hela årliga vinsten utaf hela statsköpslagandet årligen utaf jordegendomarna tar.

Saken är, nota bene, den, att ju större årliga utskylder en
 jordegendom har,
 ju mindre kostar han och tvärtom. Derföre begriper ock en hvar
 att ju flera årliga utskylder statsköpslagarena lyckas ifrå
 sina jordegendomar, genom andra svenskars betungande, bort få,
 desto större lån i bankerna, d. v. s. af utländningarna våga också
 de dåvarande och nödgas i följd af det högre priset de följande
 egarena att uppå
 sina svenska jordegendomar sig snart nog bestå,
 utan att sjelfva jordbruket har någon annan nytta deraf ändå,
 än att till bankerna d. v. s. till utländingarna, i stället för till
 svenska staten, utskylderna årligen utgå,
 hvarigenom de andre svenskarna desto större årliga skatter måste utstå

Ty pengar, d. v. s. silfver och guld
 är vår svenska jord icke nog huld
 att låta uti Falun, Ädelfors och Sala
 så rikligen hvarje år utur sig upphala,
 att det räcker till att ens tiondedelen utaf alla våra årlige räntor
 utländska,
 och således ännu mindre till att alla våra orimligen högt uppdrifne
 jordegendomspriser svenska
 med utur svenska jorden hemtadt eller härstädes förut befintligt
 silfver och guld ordentligen betala.

Följaktligen måste pengarna det är silfret och guldet allt härtill för
 hvarje år komma utrikes ifrå
 och det antingen genom försäljning af svenska varor till utländ-
 ningarna eller också genom utländska lån.

Men lifsmedelsinförselstullen förhindrar genom större lefnadskost-
 nad uti betydlig mån
 sådana svenska varor att här uti landet årligen producera,
 som, enligt verldsmarknadspriset, hvilket vid all vår utförsel vi äro
 tvungna att respektera,
 det, utan att derpå svälta ihjäl, är möjligt att till utlandet årligen
 exportera.

Och allt härföre så kan det olycksdigra svenska statsköpslagan-
 det omöjligen duga till att svenska jordbruket upphjelpa,
 utan endast till att svenska jorden uti bottenlösa utländska skulder
 nedstjelpa,
 emedan det gagnar till intet annat, än till att jordegendomspriserna
 här uti riket orimligen uppdrifva,
 hvarutaf endast följer att ju mera jordegendomarna kosta, desto
 mera måste uti bankerna de intecknade blifva.

Det vill säga statsköpslagandet
 leder till intet annat, än till banklåntagandet,
 som "hjelper tu, men stjelper sju,"
 men det vilja Sveriges jordegare icke begripa ännu.

Men de utrikes ifrån
 hit uti landet såsom lån
 i förlitande uppå
 utvägen att med staten köpslå
 för att medel till ränta och återbetalning få,
 inkomne pengarna,
 dem hafva de låntagande mammonsdrängarna,
 utom till åtskilligt jernvägsbyggande eller andra
 oundvikliga och någorlunda sig bärande företag,
 som således icke äro att klandra,
 brukat använda efter sitt eget behag
 till att, innan kort—
 slarfva bort.

Ingalunda är det statsköplagarena, som
 för sina dels till skänks dels till låns erhållne, lättfångne pengar
 hafva brytt sig om
 några sig enligt världsmarknadspriset lönande jordbruksförbättringar
 eller betydligare nyodlingar att göra.
 utan i stället hafva snart nog de brukat—pengarna förstöra.

Pengarna ha nemligen åtgått,
 så fort de förmått
 först och främst till att åt närmaste företrädare eller medarfvingar
 tillhörande vanligtvis större eller smärre syskonringar,
 betala de öfver verklige värdena och årliga ränteförmågan upp-
 drifne jordegendomsprisen,
 genom hvilka alltså genast efter lånandet många af pengarna "gått
 med Davids höns under isen";
 vidare till att föga räntebärande, men mycket dyrhållna boningshus
 uppå landet bygga;
 vidare till att sin kredit betrygga,
 vara lika god som andra,
 låta pengarna vandra
 samt utländska öfverflödsvaror och lyxartiklar här i landet konsumera
 allt för att öfver sina lättfångne rikedomar stoltisera.

Ej ha lifsmedelsfrånkyddarena brytt sig om att begagna sig utaf

ens det öfverklagade billiga lifsmedelspris, vår Herre dem en liten
tid gaf,

till att då
börja uppå,

ens till att deras "osäljbara" lager af spannemål och potatis,
dem de "ej kunde skänka bort gratis",
ännu mindre till att de milliontals tunnor spannemål och potäter,
som brännevinsbränningen här uti riket årligen uppäter,
i stället för att årligen bränna opp dem till brännvin, fastheldre

årligen tillreda och strö
uppå blötadt hackelse utaf halm eller hö
och dem sålunda till uppfödande af flera kor, oxar och andra

boskapsdjur gifva
för att uppå det kantänka konstiga viset boskapsskötseln uppdrifva
till att uti magra Sverige "*åkerbrukets modernäring*" förblifva
och till på köpet lemna en stor mängd ost, kött och smör
till att årligen få både många och stora pengar för

särdeles utrikes ifrån

samt helt annorlunda än genom oupphörliga, jordegendomsbetung-
ande lån.

Efter vår mening borde, i slället för både gamla tidens genom
"dranken" mycket åkerbrnksnyttige "husbehofsbrännerier"
och nutidens mycket åkerbruksförderflige tullskyddsprejerier,
här uti landet anläggas ännu mera åkerbruksgagneliga "husbe-
hofsholländerier."

Ty, att ost, kött och smör,
som nu för tiden både utrikes och inrikes fås mycket bra betaldt för,
heldre än spannemål och potatis ifrån Sveriges landtegendomar
afsätta,

det är tvifvelsutantill och med för jordegarena sjelfva det i läng-
den rätta,

emedan Sveriges magra åkerjord ej så mycket utsuges af detta,
utan får med mera naturlig spillning sig årligen mätta.

Emedlertid är det kronor,
ej mindre än inalles omkring 75 millioner,
som här uti vårt fattiga Sverige lära — till brännvinsförbrukning
årligen åtgå;

och fastän stat och kommun omkring de femton millionerna årligen
få,

torde dock icke mycket de årligen vinna deruppå,

emedan de fleste brotten och olyckorna här uti riket årligen utaf
 och de utaf brännvinsförbrukningen förökade årliga utgifter icke
 äro små,
 som till fattigvårds, fångvårds, läkarevårds och polismäns uuder-
 håll, mera än annars, nu stat och kommun måste bestå.

Men dock låter sig väl *ännu* svårigen göra
 något tillräckligen verksamt både brännvinstillverknings, *införsels*
 och försäljningsförbud här i riket att genomföra,
 utan brännvinsbränningen böra,
 genom att flitigt använda spannemål och potäter till att boskaps-
 skötseln uppdrifva
 och brännvinsförbrukningen må, genom att bättre och tillräckligare
 mat åt folket gifva
 vi efter vår bästa förmåga söka här uti landet förekomma,
 emedan tvifvelsutän detta länders hela svenska folket till fromma.

Ty brännvinstillverkning, utom till medicinska eller kemiska behof,
 är alltid, likasom lifsmedelstullar, en landsplåga, ett landsförderligt
 lifsmedelsrof,
 genom hvilket lifsmedelsrof ifrån både arbetsfolket, arbetsdjuren
 och boskapen,
 emot hvilkas ordentliga lif och verksamhet både lifsmedelstullar
 och brännvinstillverkning äro vapen,

man årligen tager hvad menniskorna och djuren skulle ha
 för att må riktigt bra,
 erhålla sin ordentliga föda,
 uthärda sin ordentliga arbetsmöda,
 göra sina behörige sysslor och hjälpas åt magra åkerjorden att
 odla och göda
 så att, af dem bättre odlad och gödslad, hon komme att årligen
 gifva bättre afkastning och gröda.

Men brännvinstillverkningen kan dock ej blott till medicinska
 eller kemiska behof der vara någon nytta uti,
 utan äfven är enhvar, som sjelf icke vill bränna eller dricka bränn-
 vin, här i riket berättigad att låta bli,
 då deremot, så länge lifsmedelstullarna äro här uti landet lagliga,
 så ehuru väl de äro både onaturliga, skadliga och obehagliga,
 kan dock ingen meniska här uti riket hålla sig ifrån deras lands-
 förderflige verkningar fri,

utan lifsmedelsfrånkyddare eller lifsmedelsfrånkyddad måste hvar-
 enda människa här uti riket blifva,
 ända till dess att lifsmedelsinförselstullarna härifrån man lyckats
 uppå laglig väg bortdrifva.

Svenske lifsmedelsfrånkyddarna äro genom lifsmedelstullarna på
 det hala:

- 1) derigenom att de nödgas jordegendomarna sina allt för dyrt
 betala;
- 2) derigenom att sålunda de drifvas till att jordegendomarna sina
 allt för mycket uti bankerna skuldsätta,
 hvilket visst icke länder till att deras "betryckta jordbruk" lätta;
- 3) derigenom att de känna sig frestade sina lättfångne pengar för
 lyxartiklar till utlandet sända
 och gifva här uti landet genom deras förbrukning exempel, som
 till intet godt lända;
- och 4) derigenom att lifsmedelsdyrheten förmår dem arbetsfolket,
 arbetsdjuren och boskapen sämre att föda,
 sin magra åkerjord följaktligen sämre och otillräckligare odla och
 göda
 samt alltså utaf hela sitt jordbruk erhålla en allt sämre och otill-
 räckligare både afkastning och gröda,

Lifsmedelsfrånkyddade svenskarna äro genom lifsmedelstullarna
 på det hala:

- 1) derigenom att de nödgas outhärlige lifsmedlen sina allt för
 dyrt betala;
- 2) derigenom att lifsmedelsdyrheten förhindrar dem sådana svenska
 varor här uti landet att producera,
 som annars enligt världsmarknadspriset voro möjliga att till ut-
 landet exportera
 för att penningar det är silfver och guld hit i landet importera;
- och 3) derigenom att, om de äro smärre jordbrukare,
 så tvingas genom lifsmedelsdyrheten de utaf sina protektionistiske
 matuppslukare
 till att sig sjelfva, sitt arbetsfolk, arbetsdjur och boskap sämre föda,
 sin magra åkerjord följaktligen sämre och otillräckligare odla och göda
 samt alltså utaf hela sitt jordbruk erhålla en allt sämre och otillräck-
 ligare både afkastning och gröda.

Lifsmedelstullarna och brännvinsbränningen äro alltså,
 efter allt hvad vi för vår del kunna förstå,
 intet annat än ett småningom fosterlandsmördande lifsmedelsfrån-
 skydderi,

som der i det hela taget aldrig hvarken har varit, är eller kan bli någon den lefvande Gudens välsignelse uti.

Ty till exempel våra aldra outhärligaste födoämnen, spannmål och potäter, som både arbetsmänniskan, arbetsdjuret och boskapen så gerna äter och som derföre mycket mer än hitintills vi borde åt dem gifva för att både afhjelpa åkerjords magerheten och hela jordbruket uppdrifva, just dessa lifsmedlen, potatis, majs, hafre' korn, råg och hvete, som duga för oss allesammans, medan vi vandra genom tiden, till bete, äro de vuxna här hemma i landet, si, så — är det brännvinsbränningen, äro de komna ifrån utlandet, ja, då är det lifsmedelsinförselstullen, som, hvad tycks väl — "skyddar oss" dem ifrå, allt för att större jordegarena och staten de må, hvad i all verlden de lägre klasserna än vilja hitta uppå, likväl alltid ändå, antingen med lock, genom brännvinsbränning och utminuteri, eller också med pock, genom lifsmedelstullens årliga inkassering, alla deras pengar, ända intill sista öret få och sjelfva låta pengarna heldre för kalasmaterialier till 60 kronors måltider, äfven om uti deltagarenas egen kassa det svider, än för så plebejiska saker, som spannemål och potatis, årligen till utlandet gå,

Och för att nu ej allenast tala om de kronor, sannolikt inalles mer än 30 mllioner, som, till sina inkomsters årliga förmering allt genom sin brännvinshandtering, både större jordegarena, kommunen och staten de utaf Sveriges mestadels fattigare innebyggare årligen få för att årligen hos dem framkalla de många, märkvärdige brännvinsförbrukningsresultaten samt årligen "skydda" människorna och djuren här uti riket också ifrån all den potatis och spannemål, som här till brännvinsbränning årligen åtgå och som annars människorna och djuren här uti magra Sverige kunde, kantänka bli allt för feta uppå:

så är det nu till på köpet ännu yttermera kronor
 årligen omkring 15 samt således inalles omkring 60 millioner,
 som, nu i snart 4 år
 genom lifmedelsinförselstullen vår,
 Sveriges i synnerhet större jordegare,
 och nu för tiden finare umgängesplägare
 hafva tillsammans med staten ändå
 ytterligare "skyddat" sina egne, mestadels fattigare och på riks-
 dagen *värnlösare* landsmän ifrå

1) En aldraminst
 omkring 10 millioners årlig brännvinstillverkningsvinst,
 2) en 30 procents årlig gruudskatteafskrifning,
 3) mycken annan årlig utskyldsomflyttningsmedgifning
 och 4) tillsammans med staten omkring 15 millioners årlig lifs-
 medelstull
 för att få både deras egen och statens bottenlösa prestasäck,
 söndriga pung full:
 det är alltså de särskilda, årlige inkomsterna ej mindre än fyra,
 som Sveriges i synnerhet större jordegare lyckats åt sig, allt uppå
 andras bekostnad, att ombestyra,

Och att förmå dem till att med *alla* dessa fyra inkomsternas årliga
 uppbärande uppå andras bekostnad upphöra,
 det lär väl hvarken uti denna eller nästföljande kungens tid låta
 sig göra.

Icke heller de nu snart uppburne inalles omkring 60 lifsmedels-
 tulls-millionerna lära
 rätt gerna de någonsin låta beveka sig att med ränta till Sveriges
 mestadels fattigare matköpare återbära.

Men då nu efterhand
 här uti vårt magra och fattiga land
 lifsmedelspriserna, utom tullen, äro, i det hela taget, mer än dubbelt
 så höga som förut,
 så, *numera*, må väl protektionisterna hafva uti sig så mycken, med
 förlof sagdt, hut,
 att, ofördröjligen och utan allt prut,
 de låta här uti landet uppå sitt lifsmedelsfrånskydderi blifva slut.

Ty förr eller sednare måste ändå
 Sveriges i synnerhet större jordegare börja uppå

att naturligtvis
enligt världsmarknadens pris
årliga afkastningen utaf jordegendomarna sina så uppdrifva,
att årlige räntorna utaf intecknade lånen eller erlagda köpesum-
morna de kunna medgifva
och likväl, med god hushållning, årliga inkomsten åtminstone något
större än årliga utgiften blifva.

Om nemligen, genom sin riksdagsförmåga,
både årliga brännvinstillverkningsvinsten och alla årlige samman-
skjutningsskänkerna tre

upphörligen till och med större jordegarena de
skola utaf andre svenskarna sig hvarje år tillplåga
samt sålunda fortfarande förblifva andre svenskarnas parasiter,
så måste i längden för hela Sverige detta medföra landsförderf-
liga sviter.

Ty, såsom redan antydt är, så tjenar hela statsköpslagandet
och årliga sammanskjutningsskäners emottagandet
till och med för jordegarena sjelfva och deras "betryckta jordbruk"
i längden till ingen annan nytta,
än till att genom orimligen stegrade jordegendomspriser och der
utaf följande allt flera och större banklån,
hvertill pengarna, det är silfret och guld, som ej finnes i eller på
svenska jorden, måste komma utrikes ifrån,
jordegendomarnas årlige utskylder eller gratifikation,er,
i sammanhang med jordegarens tillväxande pretentioner,
ifrån svenska staten eller folket och till bankerna, d. v. s. till ut-
ländningarna i form af årliga räntor flytta,
hvarutaf endast följer, att andre svenskarna samt slutligen också
till och med jordegarena sjelfva desto större andra årliga skatter få
att jemväl till svenska staten uppå ett eller annat vis årligen utstå.

Och för öfrigt. så kan
omöjligt det i längden gå an,
att Sveriges till och med större jordegare
och nu för tiden finare umgängesplågåre,
som framför alla andra människor borde svenska folket föda,
de i stället tillåtas mer än alla andra människor svenska folket
att utöda
genom att för hvarje 100 kg, spannemål o. s. v. som till afsalu
de producera

taga genom lifsmedelstullen utaf sina egne svenske landsmän två
och en half krona mera,
än de af utländningarna eller utländningarna af svenskarna kunna
enligt annars gängbara priset pretendera.

Utan större jordegarena måste lära sig att, likasom andra men-
niskor, hafva godheten att föda sig sjelfva
och åtminstone icke längre genom lifsmedelstull taga sig tillfälle
till att, för sitt eget och sina jordegendomars årliga uppehälle,

oupphörligen förökade lefnadskostnader årligen uppå andre sven-
skarna hvälfva,
ända till den grad, att, i förbund med staten,
till och med för de aldrafattigaste här i landet de äta opp maten.

Att nu emellertid här ånyo upprifva,
hvad nästan alla menniskor här uti landet medgifva,
nemligen hurusom svenska. staten har
nu lär uti riket uti våra dar
mindre väl användt sina genom köpslagandet med jordegarena nu
i snart 4 år erhållne syndapengar,
de vore måhända att vidröra allt för ömtåliga strängar.

Men att, såsom protektionisterua icke bort,
men likväl verkligen gjort,
staten, regeringen öfverflödiga inkomster utur andras fickor till
att börja med påtruga,
det har, efter vår mening, visat sig lika litet till afhjelpande af
svenska åkerjordsmagerheten duga
som det i verkligheten dugde, när förr i världen bönderna började
sig företaga,
tydligtvis för sitt "betryckta jordbruks upphjelpande," den utvägen
att med "öfverheten" köpslaga
genom att sina dålige landsvägar med korn åt länsmanen laga,
men sedermera brukade under sina resor öfver landsvägarnas
beskaffenhet sig att beklaga.

Ty ju mera korn, länsmanen årligen uti mutor fick,
ju mera lemnades tydligtvis både af honom och af bönderna
landsvägarna nti ofarbart skick,

Och likaså, ju mera lifsmedelsinförselstull större joregaren till-
sammans med staten får;

ju mera blir, i likhet med väglagningsbristen för bönderna, lifs-
medelsdyrheten uti landet svår
och blir den, som oupphörligen förmår
både större jordegaren, lifsmedelsafyttraren, till att, utaf penninge-
girighet både först och sist
och mindre jordegaren, lifsmedelsköparen, till att, utaf penningebrist,
sitt arbetsfolk, sina arbetsdjur, sin boskap sämre och otillräck-
ligare årligen föda,
följaktligen sin magra åkerjord sämre och otillräckligare årligen
odla och göda
samt alltså utaf hela sitt jordbruk årligen få en allt sämre och
otillräckligare afkastning och gröda,
allt till lön för större jordegarens heldre lifsmedelsfrånskyddande
än lifsmedelsframbringande statsköpslagaremöda.

Gamla, *naturliga* tullsystemets grundsats är,
att: allt hvad vi svenskar uti landet här,
för klimatets och jordmånens skull
icke sjelfva kunna producera,
det böra också,
genom hög införselstull,
vi efter regeln förhindras ifrå
att hit uti landet importera
och här uti riket konsumera,
emedan sådan en *utländska öfverflödsvarors* konsumtion
är uti vårt allvarliga Sverige utan både rim och reson
och särdeles genom landsförderfliga slöseriexemplens makt,
af orsak att deruppå efterapningsvis människorna gifva akt,
endast gagnar till att svenska folket *förvekliga och ruinera*
samt dåraktigtvis våra penningar till utlandet exportera,
enär hvad för dem vi erhålla icke duger att hit i landet inplantera.
Jemför "Svea" af Es. Tegnér från och med: "Naturen leda dig! Hon gaf
för skilda zoner Åt sederna sin färg, åt språken sina toner,"
till och med: "I ädle, mossor gror på edra gömda ben, Er lefnads
hjelteedikt är slutad längesen."

Nya, *onaturliga* tullsystemets grundsats är,
att: allt hvad vi svenskar uti landet här,
för klimatets och jordmånens skull
"sjelfva kunna producera"
det böra ändå,
fastän det både har dugt och ännu duger att hit i landet inplantera,
likväl, genom hög införselstull,

vi "skyddas" ifrå
att hit uti landet importera
och här uti riket, så vida det icke här har uppvuxit, konsumera,
emedan sådan en *utländska nödvändighetsvarors* konsumtion
är, uti vårt "*arbetsbehöfvande*," men för sitt arbete ej ens uppe-

hålle betarfvande fattiga Sverige, utan både rim och reson,
derigenom att den konsumtionen tvingar Sveriges jordegare
och nu för tiden finare umgängesplägare,
till att för lekamliga nödvändighetsvaror, som de hafva till att
sälja, *icke taga mera*

utaf köpningsnödsakade svenskar, än af utländningarna de
eller utländningarna utaf köpningsnödsakade svenskarne,
kunna enligt gängbara världsmarknadspriset pretendera.
Hvilket tvång att icke uppå förminskningen och försämringen
utaf sina egne mestadels fattigare landsmäns uppehälle existera
såges både Sveriges större jordegare och hela svenska jordbruket,
kantänka alldeles ruinera.

alldenstund uppå det viset Sveriges pengar få, helst aldrig, men, om så
nödvändigt vara må,

heldre för de fattigares lekamlige nödvändighetsvaror ändå,
än för de rikares lekamlige öfverflödsvaror årligen till utlandet gå,
något hvarmed Sveriges — *lifsmedelsfrånskyddande* "*fosterlands-*
vänner," hvad tycks väl, icke kunna utstå.

Jemför "Svea" af Es. Tegnér från och med "En annan ätt stått opp,
välan, välan I fäder! Hvem är den menskoätt, som på Er aska
träder "till och med:" Gå, jag har ingen sång för dylika bedrifter,
Lägg bort ditt ärfda namn och köp dig andra grifter!"

Hvilket sistnämnda, såsom en hvar sakkunnig människa inser,
nu Sveriges heldre *lifsmedelsfrånskyddande*, än *lifsmedelsfram-*
bringande

och aldrahelst endast utländska öfverflödsvaror åt sig sjelfva sig
betingande
större jordegare och jordbrukare ombestyra att utvandringsvis
årligen sker.

Men att heldre *lifsmedelsframbringande*,
än *lifsmedelsfrånskyddande*, och att aldrahelst inga *utländska*
öfverflödsvaror åt sig sjelfva sig hednisktvis uppå andras bekost-
nad, betingande,

utan kristna människor våra *svenska*

jordegare och jordbrukare må vara,

det är det enda, som här vid lag låter sig inför Gud och människor
försvara.

Om en riktig svensk jordegare och jordbrukare ifrån Göinge
härad uti Skåne,
som hade både hufvud och hjerta på rätta stället och var ingen fåne,
berättas, att förr i världen med ett par oxar och ett brädläss han
en gång kom ned till staden Lund
uti en för honom ingalunda olycklig stund.

Icke derföre, att "dagen var glad."
utan af något helt annat skäl, kom han att med Lunds biskop slå vad
om en silfverkanna, som han, samt om oxarna och brädlasset,
som biskopen skulle få
allt efter som han eller biskopen kunde önska sig de bästa sa-
kerna två.

Biskopen, som skulle önska först och ville riktigt förbluffa jord-
brukaren, sade då:
jag önskar så mycket guld och så många gröna skogar, som hela
jorden kan bestå;
ty har jag allt guld, så kan derföre här på jorden jag köpa allt
hvad jag vill,
och har jag alla gröna skogar, så har jag evig sommar dertill;
och nu har du, jordbrukare, ingenting bättre att komma med och
alltså
är det jag, som skall om både oxarna och brädlasset rå.

Men jordbrukaren sade: jag önskar mitt dagliga bröd
och himmelrike, när jag blir död;
ty har jag mitt dagliga bröd
efter Luthers lilla katekes,
så kan här på jorden för mig intet bättre ges.
Och får jag sedan himmelrike, när jag blir död,
så har hvarken i tid eller evighet det för mig någon nöd;
men biskopen vet, att han sjelf lefver, men vet inte och kan aldrig
veta, att han sjelf, utan blott att hans kropp dör
och derföre är det bäst att biskopen en annan gång i sina önskar-
ningar tänker sig bättre för
och alltså, om inte biskopen är full af sjelfva hin,
så är silfverkannen min,

Biskopen sade: ja, när man börjar om guld och gröna skogar
drömma,
så går det lätt, att hvad bättre är förglömma
och det gjorde, likasom så många andra menniskor, jag, i obe-
tänksamheten min,

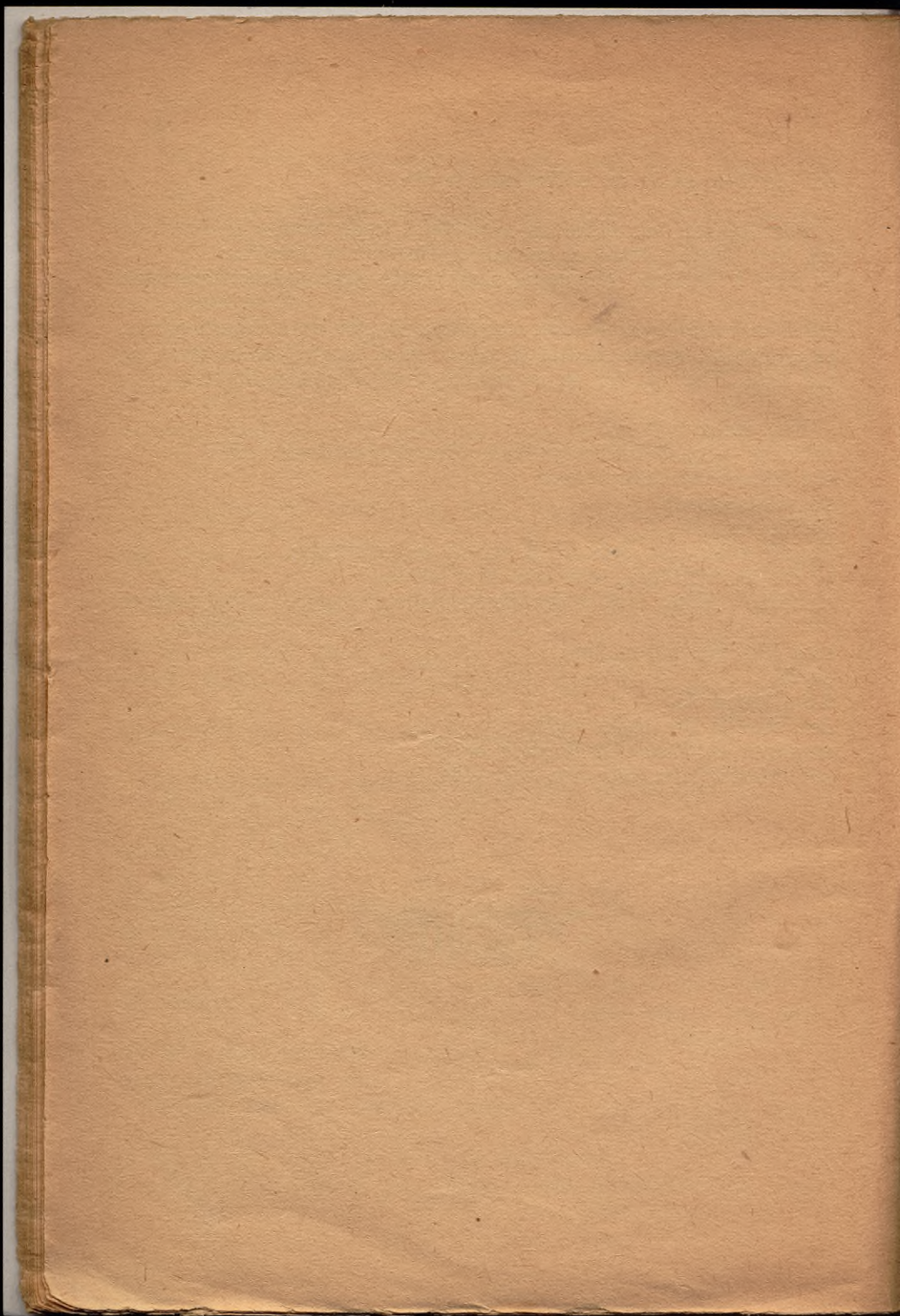
och derföre, så är nu silfverkannen din.

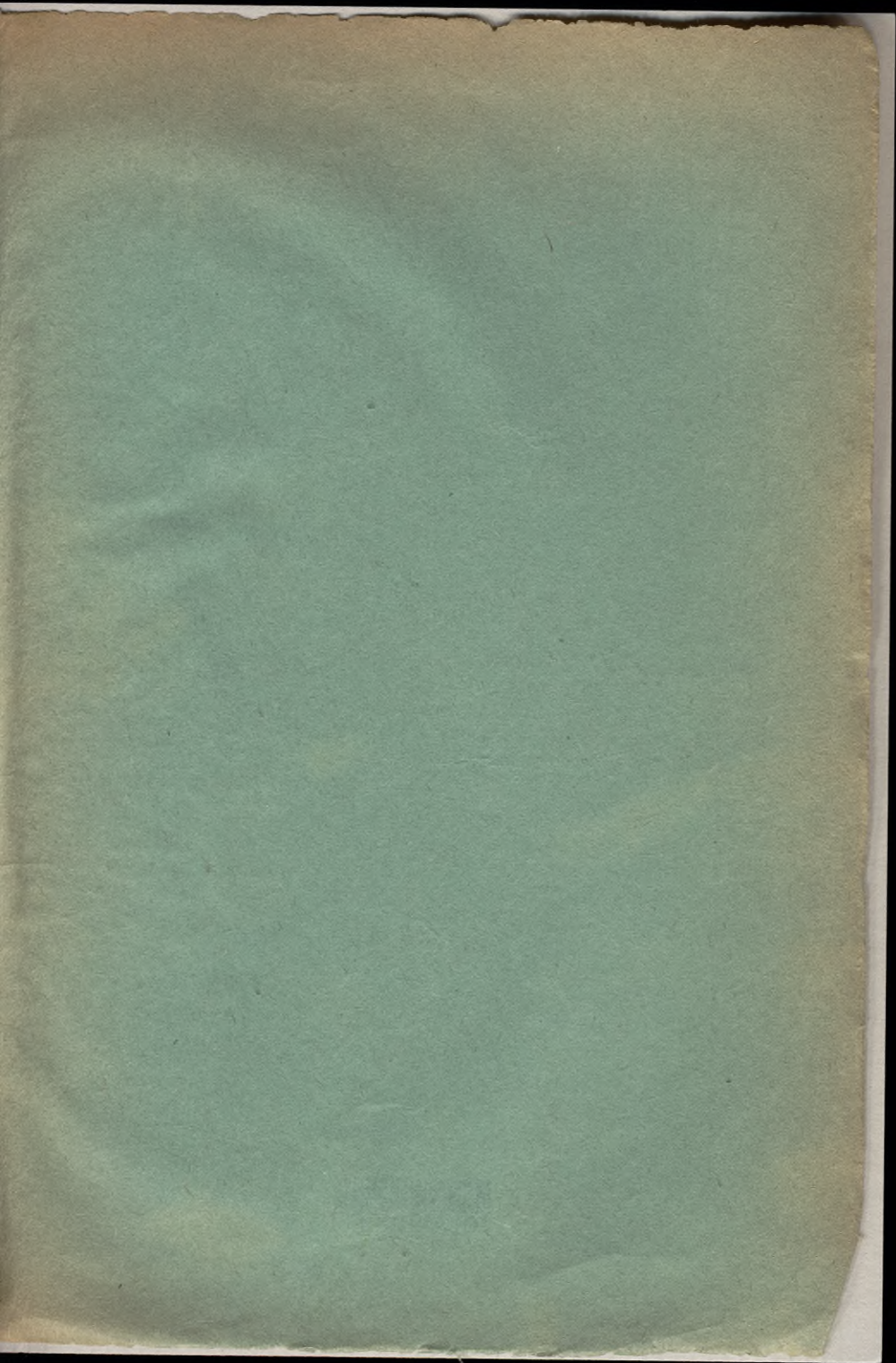
Förmodligen har biskopen blott velat jordbrukaren pröfva,
om han förstod, hvad en menniska bäst kunde behöfva;
ty förr i verlden, då detta skall hafva skett, brukade mången
silfverkanna
till skänsk ifrån kyrkoherdar, som blifvit prostar, hos biskopen stanna,
så att lätt han kunnat lust få till att endera af dem åt jordbrukaren ge,
om hvad bäst var för en menniska denne förmådde inse.

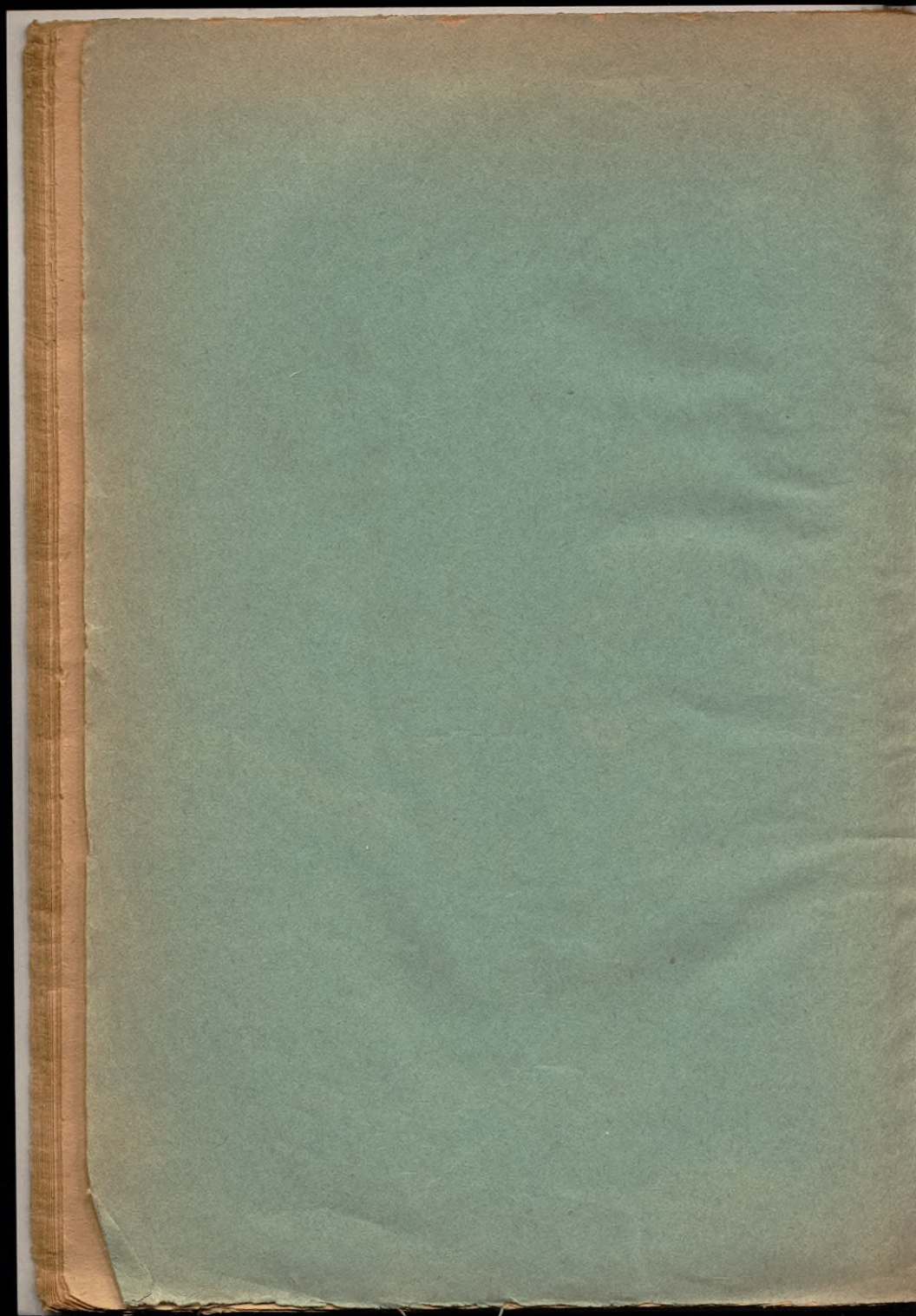
Men emedlertid må
nutidens - lifsmedelsfrånskyddande "fosterlandsvänner" ifrå
sitt lifsmedelsfrånskyddande,
statsköpslagande,
sjelfbedragande,
fikande efter guld och gröna skogar sig omvända;
ty det är det bästa, som dem kan hända,
emedan, i likhet med heldre lifsmedelsframbringande jordbrukaren
i Skåne,

som icke var någon fåne,
de då
ännu kunna få
det, som är det bästa ändå,
nemligen *en hvar sitt dagliga bröd*
och himmelrike, när han blir död.

1001862191

